

POSTANOWIENIE

Dnia 7 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa G. S.

przeciwko A. J. i D. J.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 kwietnia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 2 lutego 2016 r., sygn. akt XV Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie

spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik pozwanych A. J. i D. J. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 2 lutego 2016 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparła na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Oczywistą zasadność skargi kasacyjnej pełnomocnik pozwanych uzasadniła zarzutem wadliwej oceny materiału dowodowego. Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów nie mogą stanowić podstawy skargi kasacyjnej. Zakresem tego wyłączenia objęte są podniesione w skardze kasacyjnej zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jak i art. 231 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2014 r., I CSK 544/14, OSNC-ZD 2016 nr 1, poz. 4). Podniesione w skardze kasacyjnej zarzuty naruszenia prawa procesowego nie mogły zatem stanowić jej podstaw i uzasadniać wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania.

Uzasadniając wystąpienie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. pełnomocnik pozwanych wskazała, że „niniejsza skarga kasacyjna otwiera możliwość ustosunkowania się Sądu Najwyższego do niezmiernie interesującego i ważkiego zagadnienia prawnego odnoszącego się do kwestii miary staranności przyjmowanej względem nabywcy nieruchomości, od której zależy ocena jego dobrej, względnie złej wiary, w rozumieniu art. 6 ust. 2 u.k.w.h.”.

Przez istotne zagadnienie prawne rozumie się problem o charakterze prawnym nie zaś faktycznym albo wynikającym z twierdzonych przez skarżącego uchybień Sądu, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter nowy i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, a którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/2013, nie publ.). Jeżeli w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, powinien to zagadnienie precyzyjnie sformułować i wskazać argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m.in.

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11).

Sformułowana w skardze kwestia nie spełnia wymagań stawianych zagadnieniom prawnym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym skonstruowanie zagadnienia prawnego następuje przez przedstawienie pytań „do rozstrzygnięcia” to znaczy pytań, których konstrukcja powoduje, że rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego dokonywane jest przez wybór towarzyszącej mu odpowiedzi (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2000 r., III CZP 2/00, OSNC z 2000 r., nr 11, poz. 200). Kwestia przedstawiona w skardze miała charakter ogólny i nie stanowiła pytania o rozstrzygnięcie. Uzasadnienie istotnego zagadnienia prawnego sprowadzone zostało ponadto do polemiki z poglądem prawnych przyjętym w zaskarżonym wyroku, nie zaś wykazania, że rozumienie przesłanki złej wiary, o której mowa w art. 6 u.k.w.h. prowadzi do rozbieżności interpretacyjnych bądź, że na jego tle pojawia się nowe, dotychczas w orzecznictwie niewyjaśnione, zagadnienie. Nie było zatem podstaw do przyjęcia, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne w przywołanym rozumieniu.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).